

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Passera a soudců JUDr. Michala Mazance a Mgr. Davida Hipšra v právní věci žalobkyně: **F. P.**, zastoupené Mgr. Tomášem Fabíkem, advokátem se sídlem Chládkova 28a, Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo náměstí 3/5, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 11. 2011, čj. JMK 132548/2011, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 29. 4. 2014, čj. 22 A 5/2012 – 73,

t a k t o :

- I.** Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 29. 4. 2014, čj. 22 A 5/2012 - 73, **se zrušuje.**
- II.** Rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje ze dne 9. 11. 2011, čj. JMK 132548/2011 **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III.** Žalovaný **je povinen** nahradit žalobkyni náklady soudního řízení ve výši 28 800 Kč, **ve lhůtě 30 dnů** od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobkyně Mgr. Tomáše Fabíka.

O d ů v o d n ě n í :

I.

1. Rozhodnutím ze dne 11. 8. 2011, čj. KPP P 394/2010, Komise k projednávání přestupků města Blansko (dále jen „přestupková komise“) uznala žalobkyni vinnou ze spáchání přestupku proti občanskému soužití urážkou na cti podle § 49 odst. 1 písm. a) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (výrok II). Tohoto přestupku se žalobkyně měla dopustit tím, že dne 13. 12. 2010 v 17:25 hod. v bytovém domě na ulici N. 3 v B. křičela na navrhovatelku H. M., že nemůže celé noci spát, protože na ni zvoní podváděné manželky, které se nemohou dozvonit na navrhovatelku, a protože navrhovatelka souloží celé noci. Přestupková komise uložila žalobkyni pokutu ve výši 5000 Kč. Řízení o přestupku podle § 49 odst. 1 písm. c)

téhož zákona přestupková komise zastavila, protože hrubé verbální napadení navrhovatelky z důvodu vychýlené přičky mezi sklepy nebylo žalobkyni prokázáno (výrok I).

2. Žalovaný rozhodnutím ze dne 9. 11. 2011, čj. JMK 132548/2011, změnil rozhodnutí přestupkové komise tak, že výrok o vině č. II zní: „F. P., bytem N. v B. se uznává vinnou z přestupku proti občanskému soužití dle ustanovení § 49 odst. 1 písm. a) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, kterého se dopustila tím, že dne 13. 12. 2010 v 17.25 hod. v bytovém domě v B. na ul. N. 3, ublížila na cti H. M., bytem B., N. 3, kterou urazila slovy: „Souložení od vás je slyšet celé noci.“ Ve zbývajících částech žalovaný rozhodnutí přestupkové komise potvrdil.

II.

3. Žalobkyně napadla rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Brně, který rozsudkem ze dne 30. 4. 2012, čj. 22 A 5/2012 – 39, zrušil rozhodnutí žalovaného a vrátil mu věc k dalšímu řízení.

4. Ke kasační stížnosti žalovaného Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 22. 7. 2013, čj. 8 As 83/2012 – 38, zrušil napadený rozsudek pro nepřezkoumatelnost a vrátil věc krajskému soudu k dalšímu řízení.

5. Krajský soud rozsudkem ze dne 29. 4. 2014, čj. 22 A 5/2012 - 73, žalobu zamítl. Rozsudek krajského soudu, stejně jako všechna dále citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, je dostupný na www.nssoud.cz a soud na něj na tomto místě pro stručnost zcela odkazuje.

III.

6. Žalobkyně (stěžovatelka) brojila proti rozsudku krajského soudu kasační stížností z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

7. Stěžovatelka namítla, že při nahlížení do spisu krajského soudu dne 29. 5. 2014 zjistila, že ve spisu chybí její podání ze dne 18. 9. 2013, které mělo i s přílohami 62 stran. Toto podání nebylo uvedeno ani na seznamu listin. Stěžovatelka má k dispozici potvrzení o přijetí předmětného podání podatelnou krajského soudu. Podle stěžovatelky se jednalo o zásadní vadu řízení, protože je zřejmé, že soud se tímto podáním ani důkazními návrhy nezabýval. Není ani vyloučena podjatost nebo trestné jednání osoby, která zapříčinila ztracení nebo „zašantročení“ předmětného podání.

8. Dále stěžovatelka poukázala na skutečnost, že krajský soud vyhověl její žalobě rozsudkem ze dne 30. 4. 2012, ale nyní napadeným rozsudkem žalobu zamítl, aniž by odůvodnil, ze kterých důkazů plyne takto radikální změna právního názoru soudu. Žádné takové důkazy krajský soud neprovedl.

9. Krajský soud se neřídil závazným pokynem Nejvyššího správního soudu, aby zkoumal důvěryhodnost svědkyň. Dále soud neodůvodnil, na základě jakých úvah se odchýlil od svého předchozího závěru, že ve věci nebyl splněn materiální znak přestupku, a náhle považoval prokázání tohoto znaku za splněné.

10. Stěžovatelka vytkla krajskému soudu také nesplnění povinnosti řádně odůvodnit sankci, která byla uložena na samé hranici sazby. V předchozím rozsudku krajský soud přisvědčil stěžovatelce, nyní tvrdil bez řádného odůvodnění naprostý opak. Uložení sankce při horní hranici sazby, nadto bez řádného odůvodnění, způsobuje extrémní nesoulad mezi skutkovými zjištěními a právním posouzením ze strany správního orgánu. Takový postup správního orgánu byl v rozporu se zákonem i základními zásadami přestupkového řízení. Ani tuto okolnost krajský soud řádně nepřezkoumal.

11. Krajský soud nesprávně tvrdil, že se obecný zmocněnec stěžovatelky JUDr. P. odmítl účastnit jednání u přestupkové komise dne 4. 4. 2011. Naopak JUDr. P. nebylo uděleno slovo a nebylo mu umožněno klást svědkyním otázky, ani předložit písemné podklady. Z tohoto důvodu stěžovatelka požadovala provedení výslechu JUDr. P. před soudem. Neprovedení tohoto důkazu krajský soud neodůvodnil.

12. Správní orgány i krajský soud pochybily také v tom, že nezkontroly, zda by se případně jednalo o důvodnou výtku, pokud by byla sporná věta vyřčena. Pokud by stěžovatelka řekla větu, která je jí kladena za vinu, správní orgány měly zkoumat, zda se nejednalo o sebeobranu v situaci, kdy se někdo jiný choval v rozporu s občanským soužitím. Z bytu H. M. se opakovaně ozývaly hlasité projevy intimních hrátek. Tuto skutečnost mohla potvrdit M. P., její výslech však krajský soud opět bez odůvodnění neprovedl.

13. Stěžovatelka trvala na stanovisku, že předmětná věta nebyla přestupkem, i kdyby zazněla a i kdyby nebyla pravdivá. Stěžovatelka nepoužila žádný vulgární výraz. Slovo „*soulož*“ je zcela korektním výrazem, který používají i mnohé právní předpisy. Předmětná věta byla pouze neutrálním konstatováním a reakcí na rušení nočního klidu.

14. Závěrem stěžovatelka poukázala na podjatost správního orgánu vůči její osobě. Dne 31. 1. 2011 podala námitku podjatosti vůči Mgr. Kateřině Němcové a dne 16. 2. 2011 vůči Mgr. Stanislavu Sotolářovi. Námitkám nebylo vyhověno a odvolání bylo pro opožděnost zamítnuto. Žalovaný však nezohlednil, že stěžovatelka podala odvolání přímo u žalovaného z důvodů předvídaných ve správním řádu, kterými byly vady v řízení před správním orgánem prvního stupně. Odvolání proto nemohlo být považováno za opožděné.

IV.

15. Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti poukázal na to, že odůvodnění kasační stížnosti je v podstatě shodné s žalobou, odkázal proto na své vyjádření k žalobě. Dále považoval za nezbytné vyjádřit se k námitce podjatosti úředních osob. Námitky vztahující se k této otázce stěžovatelka neuvedla v žalobě, rozšíření žaloby o tento žalobní bod by bylo v rozporu s § 71 odst. 2 s. ř. s. Žalovaný dodal, že stěžovatelka byla řádně poučena o možnosti podat odvolání ve lhůtě 15 dnů u Městského úřadu v Blansku. Přestože odvolání bylo opožděné, žalovaný posoudil, zda nebyly splněny předpoklady pro přezkumné řízení nebo obnovu řízení. Takové důvody však neshledal.

16. Podle žalovaného se krajský soud řídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v rozsudku čj. 8 As 83/2012 - 38, kasační stížnost proto byla podle něj nepřijatelná.

V.

17. V replice stěžovatelka nesouhlasila s vyjádřením žalovaného, že se krajský soud řídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu. Kasační stížnost považovala za přípustnou.

18. Dále stěžovatelka poukázala na vady správního řízení, které podrobně popsala ve ztraceném podání ze dne 18. 9. 2013. Rozhodnutí města Blansko o námitce podjatosti ze dne 17. 2. 2011 bylo podepsáno tehdejší starostou Ing. Toufarem, stěžovatelka však byla přesvědčena, že podpis nebyl pravý. Domnívala se, že listinu mohla podepsat Mgr. Němcová, o jejíž (ne)podjatosti se rozhodovalo. Další vadu správního řízení stěžovatelka spatřovala v tom, že správní spis neobsahoval sběrný arch. Na tuto vadu upozornila již v průběhu správního řízení. Přezkumem správního spisu se krajský soud vůbec nezabýval.

19. Stěžovatelka opakovaně zdůraznila, že krajský soud opomněl zkoumat materiální znak přestupku a věrohodnost svědkyň. Kromě H. M. žádná ze svědkyň neslyšela přímo stěžovatelku říci spornou větu, neboť byly od incidentu vzdáleny. Svědkyně K. si vytvořila názor na průběh události až na základě osobní návštěvy H. M., která ji navedla k tomu, jak má vypovídat.

20. K otázce věrohodnosti svědkyně D. stěžovatelka poukázala na incident ze dne 29. 7. 2010, na který upozornila již v řízení před krajským soudem. Tohoto dne stěžovatelku slovně napadl pan Ch. Svědkyně D. uvedla před přestupkovou komisí, že si již konkrétní výrazy použité panem Ch. nepamatuje, protože od události uběhly již dva a půl měsíce. V případě přestupkového řízení vedeného se stěžovatelkou si však svědkyně D. dokázala i po čtyřech měsících zcela přesně vybavit slova, kterými stěžovatelka měla urazit H. M. Odlišné „*fungování paměti*“ svědkyně D. svědčí pro závěr, že se nejednalo o skutečný paměťový zážitek, ale o výpověď na základě pokynů údajně poškozené H. M.

21. Stěžovatelka poukázala také na schůzi společenství vlastníků dne 17. 10. 2011, jejíž průběh již vylíčila krajskému soudu. Na této schůzi se stěžovatelka dotázala svědkyně D., proč před přestupkovou komisí řekla, že stěžovatelka o ní prohlásila, že je „*vranovská kurva*“. Svědkyně D. odpověděla: „*Vy jste to neřekla.*“ Následně H. M. zareagovala slovy: „*A. [myšleno A. D.], já ti dosvědčím, že to řekla.*“ Následně se H. M. otočila ke stěžovateli a řekla: „*Já A. dosvědčím, co bude chtít.*“ Z této události vyplývá ovlivnitelnost svědkyně Dostálové a vzájemná „*pomoč*“ mezi H. M. a svědkyní D.

22. Tvrzený průběh incidentu je podle stěžovatelky zcela nepravděpodobný, jednotlivé aspekty si protirečí a o bezprostředním vnímání toho, co měla stěžovatelka říci, nebylo zjištěno nic. Svědkyně D. a svědkyně K. jsou kamarádky údajně poškozené H. M. a vypovídají podle jejích pokynů, aniž by cokoliv samy bezprostředně svými smysly vnímaly při údajném incidentu. Nadto svědkyně připustily, že si názor na incident utvořily až na základě skutečnosti, že si to od nich H. M. vyžádala. V důsledku dlouhodobých neshod H. M. poštvává sousedy proti stěžovateli a zkresluje jejich názor na ni. Správní orgán měl zohlednit skutečnost, že sousedské vztahy jsou v domě dlouhodobě vyhrocené, také při úvaze o sankci, a nikoliv uložit nejvyšší možný trest za naprosto banální a neprokázané údajně přestupkové jednání.

23. Krajský soud nesplnil jednoznačný pokyn Nejvyššího správního soudu a vůbec se nezabýval uvedenými nesrovnalostmi. Soud mohl sám případně provést výslech H. M. a svědkyň K. a D. Bez takového výslechu bylo třeba použít zásadu *in dubio pro reo* a zrušit napadené správní rozhodnutí. Krajský soud odmítl bez náležitého odůvodnění provést všechny stěžovatelkou navrhované důkazy. Nadto za situace, kdy skutkový stav nebyl dostatečně zjištěn a proti sobě stála výlučně tvrzení dvou zainteresovaných osoby, stěžovatelky a H. M.

24. Stěžovatelka zopakovala také námitky, že členové přestupkové komise byli vůči ní podjatí a že vady správního řízení ji opravňovaly podat odvolání proti rozhodnutí o námitce podjatosti přímo u žalovaného.

VI.1

25. Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval přípustností kasační stížnosti, protože v posuzované věci již dříve rozhodl rozsudkem čj. 8 As 83/2012 – 38, jímž ke kasační stížnosti žalovaného zrušil původní rozsudek krajského soudu. Nyní kasační stížnost podal druhý účastník řízení – žalobkyně.

26. Přípustnost opětovné kasační stížnosti (včetně stížnosti podané druhým účastníkem řízení) je omezena na důvody, které Nejvyšší správní soud v souladu se zákonným omezením svého přezkumu dosud neřešil. Kasační stížnost není v zásadě přípustná proti rozhodnutí, jímž

soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem [§ 104 odst. 3 písm. a) věta před středníkem s. ř. s.].

27. Samotný § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. ovšem obsahuje z uvedeného pravidla výjimku. Kasační stížnost je přípustná, je-li namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v předchozím zrušujícím rozsudku. Uvedené ustanovení se neuplatní také v případech, kdy by odmítnutí kasační stížnosti znamenalo odmítnutí věcného přezkumu rozhodnutí z pohledu aplikace hmotného práva, a to zejména tehdy, vytkl-li Nejvyšší správní soud v předchozím řízení nižšímu správnímu soudu procesní pochybení nebo nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí (viz usnesení rozšířeného senátu ze dne 22. 3. 2011, čj. 1 As 79/2009 - 165, č. 2365/2011 Sb. NSS).

28. Rozsudkem čj. 8 As 83/2012 – 38 Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu z důvodu nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů a pro nesrozumitelnost. Nadto stěžovatelka namítla, že se krajský soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu. Kasační stížnost je proto přípustná.

VI.2

29. Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

30. Kasační stížnost je důvodná.

31. Nejvyšší správní soud přisvědčil stěžovateli, že se krajský soud neřídil závazným právním názorem vysloveným v předchozím zrušujícím rozsudku Nejvyššího správního soudu čj. 8 As 83/2012 – 38.

32. Krajský soud nerespektoval především pokyn, aby řádně vypořádal námitku zpochybňující důvěryhodnost svědkyň. Soud posoudil důkazní hodnotu svědeckých výpovědí nesprávně, pokud ustal na konstatování, že výpověď učiněná po zákonném poučení je bez dalšího považovaná za pravdivou, dokud není prokázán opak, aniž by však dokazování provedl a podrobil zpochybněné výpovědi svědkyň přezkumu z hlediska námitek stěžovatelky. Tím, že krajský soud věrohodnost výpovědí vůbec nezkoumal, vyloučil již předem, že by mohl být případně prokázán opak.

33. Nejvyšší správní soud nepřisvědčil krajskému soudu, že žalovaný neměl povinnost věrohodnost svědkyň ověřit v situaci, kdy se stěžovatelka ústního jednání osobně neúčastnila a její zmocněnec, ač přítomný, se odmítl jednání účastnit a klást svědkyňím otázky. Stěžovatelka poukázala na možnou zaujatost svědkyň v odvolání, žalovaný byl proto povinen se touto námitkou zabývat. Obviněný z přestupku totiž může uplatňovat nové skutečnosti a navrhopvat nové důkazy i v odvolání. Omezení stanovené v § 82 odst. 4 správního řádu na řízení o přestupku nedopadá (blíže viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, čj. 1 As 96/2008 – 115).

34. Zároveň je třeba zdůraznit, že v řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena (§ 50 odst. 3 správního řádu). Správní orgán je sice oprávněn hodnotit podklady podle své úvahy, musí však pečlivě přihlížet ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci (§ 50 odst. 4 správního řádu). Těmto povinnostem žalovaný nedostál.

35. Žalovaný vypořádal odvolací námitky stěžovatelky zpochybňující věrohodnost svědkyň shodně jako krajský soud pouze konstatováním, že „výpověď svědka učiněná po zákonném poučení o právních následcích nepravdivé nebo neúplné výpovědi, je považována za pravdivou a za důkaz ve smyslu § 55 správního řádu do doby, dokud se neprokáže opak“. Žalovaný však věrohodnost svědkyň podrobněji (zejm. vzhledem ke konkrétním námitkám stěžovatelky) nevyargumentoval, nezabýval se jí ani při hodnocení váhy těchto důkazů, a to dokonce za situace, kdy výpovědi uznal bez dalšího jako důkaz rozhodný.

36. Svědecká výpověď je jedním z možných důkazních prostředků a musí být hodnocena jako každý jiný důkaz. Pokud vyjdou najevo okolnosti, které zavdávají pochybnosti o věrohodnosti svědka, je správní orgán povinen tyto okolnosti ověřit. Zvláště stojí-li proti sobě protichůdná tvrzení osob, které zastávají odlišné zájmy, nebo pokud obviněný namítá osobní zájem svědka na výsledku věci.

37. Stěžovatelka poukázala v odvolání nejen na dlouhodobé spory s navrhovatelkou H. M., ale i na přátelské vztahy navrhovatelky a svědkyň. Upozornila také na své předchozí spory se svědkyněmi, které mohly ovlivnit jejich zájem vypovídat proti ní. Těmto námitkám však žalovaný nevěnoval žádnou pozornost. Přitom již ze samotných výpovědí svědkyň vyvstaly určité pochybnosti o jejich nezaujatosti ve vztahu ke stěžovateli a posuzovaným událostem.

38. Svědkyně D. zmínila ve výpovědi ze dne 4. 4. 2011, že s žalobkyní měla v minulosti konflikty, kdy jí žalobkyně měla vulgárně vynadat, že je „*vranovská kurva*“. Svědkyně K. vypověděla téhož dne, že také ona měla se stěžovatelkou v minulosti spory, kdy na ni stěžovatelka měla křičet za to, že svědkyně K. kouřila na balkóně a cigaretový kouř šel stěžovateli do bytu. Také před touto událostí měla stěžovatelka na svědkyni a jejího přítele křičet a rušit je dupáním (stěžovatelka bydlí v bytě nad svědkyní). Dne 20. 3. 2011 pak stěžovatelka měla říci svědkyni K., že je „*pižda*“.

39. Z popsáných výpovědí je zřejmé, že vztah svědkyň ke stěžovateli nebyl zcela neutrální. Nadto obě svědkyně potvrdily, že po událostech dne 13. 12. 2010 je kontaktovala navrhovatelka H. M. (telefonicky nebo osobně) a teprve od ní se dozvěděly, že napadenou osobou byla navrhovatelka. Ze svědeckých výpovědí dále vyplývá, že pronesení sporné věty, za níž přestupková komise uložila stěžovateli pokutu, potvrdila pouze svědkyně D. Druhá svědkyně potvrdila pouze to, že slyšela stěžovatelku křičet a že padly nějaké nadávky.

40. Za této situace měl krajský soud, resp. žalovaný ověřit věrohodnost svědkyň a teprve výsledkem takového hodnocení poměřit jejich výpovědi. Pokud tak nepostupoval, lze mít důvodné pochybnosti o zjištěném skutkovém stavu. Předmětné výpovědi totiž byly (kromě výpovědi navrhovatelky) hlavními důkazy, na nichž správní orgány založily závěr o spáchání přestupku.

41. Nejvyšší správní soud proto uzavřel, že správní orgány neprokázaly s dostatečnou mírou pravděpodobnosti, že se stěžovatelka dopustila skutku, který jí byl vytýkán. Rozhodnutí žalovaného tak bylo nezákonné s ohledem na zásadu správního trestání *in dubio pro reo*.

42. Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost důvodnou, proto rozsudek krajského soudu zrušil. Současně zrušil i rozhodnutí žalovaného, protože již v řízení před krajským soudem byly dány důvody pro takový postup [§ 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s.], a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). V něm bude žalovaný vázán názorem Nejvyššího správního soudu (podle § 78 odst. 5 s. ř. s.).

43. Vzhledem ke skutečnosti, že v posuzované věci již uplynula prekluzivní lhůta pro projednání přestupku ve smyslu § 20 odst. 1 zákona o přestupcích, se Nejvyšší správní soud již nezabýval dalšími námitkami.

44. Tímto rozsudkem je řízení před správními soudy skončeno, Nejvyšší správní soud proto rozhodl rovněž o celkových nákladech soudního řízení (§ 110 odst. 3 věta druhá s. ř. s.). Podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s., má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Procesně úspěšnou byla v dané věci stěžovatelka, neboť výsledkem řízení před správními soudy bylo zrušení správního rozhodnutí, které napadla žalobou.

45. Pokud jde o jejich výši v průběhu řízení o nyní posuzované kasační stížnosti, ta je představována zaplaceným soudním poplatkem za kasační stížnost ve výši 5000 Kč a náklady spojenými se zastoupením za 2 úkony právní služby ve výši 3 100 Kč (podání kasační stížnosti a podání repliky) a dále paušální náhradou hotových výdajů ve výši 300 Kč za každý z těchto úkonů [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. d) a § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění od 1. 1. 2013]. Zástupce Mgr. Fabík není plátcem DPH. Výše náhrady nákladů za předmětné řízení činí 11 800 Kč.

46. Náhrada nákladů za řízení před krajským soudem ukončené nyní napadeným rozsudkem 22 A 5/2012 – 73 zahrnuje náklady spojené se zastoupením za 2 úkony právní služby po 3100 Kč (2 x účast na jednání dne 10. 4. 2014 a 29. 4. 2014) a dále paušální náhradou hotových výdajů ve výši 300 Kč za každý z těchto úkonů [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. g) a § 13 odst. 3 advokátního tarifu ve znění od 1. 1. 2013]. Výše náhrady nákladů za předmětné řízení činí 6800 Kč.

47. V řízení před Nejvyšším správním soudem o předchozí kasační stížnosti žalovaného stěžovatelce žádné náklady nevznikly. Stěžovatelka byla zastoupena v tomto řízení JUDr. Rujbrovou pouze do 23. 7. 2012, kdy vypověděla zástupkyni plnou moc. Po dobu zastoupení v řízení o této kasační stížnosti ovšem zástupkyně neučinila žádný úkon právní služby.

48. Náhrada nákladů za řízení před krajským soudem ukončené rozsudkem čj. 22 A 5/2012 - 39 zahrnuje zaplacený soudní poplatek za žalobu ve výši 3000 Kč a náklady spojené se zastoupením za 3 úkony právní služby po 2100 Kč (převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby dne 20. 1. 2012 a podání repliky dne 10. 4. 2012) a dále paušální náhradou hotových výdajů ve výši 300 Kč za každý z těchto úkonů [§ 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. a) a d) a § 13 odst. 3 advokátního tarifu ve znění do 31. 12. 2012]. Zástupkyně JUDr. Rujbrová nebyla plátkyní DPH. Výše náhrady nákladů za předmětné řízení činí 10 200 Kč.

49. Žalovaný je tedy povinen nahradit stěžovatelce náklady soudního řízení ve výši celkem 28 800 Kč, ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce stěžovatelky Mgr. Tomáše Fabíka.

50. Pro úplnost je třeba dodat, že žalovanému byla uložena povinnost uhradit stěžovatelce náhradu nákladů řízení ve výši 7 800 Kč rozsudkem krajského soudu čj. 22 A 5/2012 – 39. Tento rozsudek byl zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu čj. 8 As 83/2012 – 38, a to včetně výroku II. o nákladech řízení. Pokud již byly náklady řízení žalovaným stěžovatelce uhrazeny, není samozřejmě vhodné je vracet a opět platit. Výrok III. tohoto rozsudku je proto nutno chápat jako zachování podkladu pro již v minulosti přiznané právo stěžovatelky na náhradu nákladů řízení (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2013, čj. 8 AfS 37/2012 - 28, nebo ze dne 28. 8. 2013, čj. 8 As 93/2012 – 41). V případě, že žalovaný již

splnil povinnost uhradit náklady řízení v souladu s rozsudkem krajského soudu čj. 22 A 5/2012 - 39, vzniká mu nyní povinnost uhradit náklady řízení pouze ve zbývající výši.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 20. října 2014

JUDr. Jan Passer
předseda senátu